

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 53

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 21

Primera reunió
tinguda el dia 29 d'abril de 1981

SUMARI

S'obre la sessió quan passen tres minuts de les cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa.

El M. H. Sr. President informa que la Presidència proposa una alteració en l'ordre del dia (p. 1432), que és acceptada per la Cambra (p. 1432).

S'entra al primer punt, que és la Rectificació en l'error comès en l'article 1 de la Llei de Pressupost de la Generalitat i quadres annexos, el qual és explicat pel M. H. Sr. President (p. 1432). Posada a votació, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1433). El M. H. Sr. President fa diverses reflexions sobre aquesta mena d'errors (p. 1433).

El punt següent de l'ordre del dia aprovat és la moció subsegüent a la interpel·lació a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les policies locals i policia autònoma, presentada pel Diputat Sr. Juanjo Ferreiro, del G. Socialista. Com que l'esmentat Sr. Diputat és absent, intervé, en nom del G. Socialista, el Diputat Sr. Martín i Toval (p. 1433). El M. H. Sr. President explica el mètode que se seguirà en el debat d'acord amb el Reglament (p. 1433). Tot seguit intervenen, per defensar les respectives esmenes presentades, els Diputats Srs. Vicens, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1433), i Albiol, pel G. p. de Convergència i Unió (p. 1434). Després també intervenen els Diputats Srs. Luna, del G. p. de Centristes (p. 1434), i Corral, del G. p. del PSUC (p. 1435). En nom del Grup que presenta la moció, torna a intervenir el Diputat Sr. Martín i Toval (p. 1436). Posada a votació la moció, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 1436).

Es passa a debatre el tercer punt de l'ordre del dia, que és la Proposició no de Llei sobre modificació de la Compilació del Dret Civil de Catalunya. El M. H. Sr. President fa diverses observacions en relació amb aquest punt (p. 1436), i com que ja porta la signatura de tots els Grups, es passa directament a la votació. S'aprova per unanimitat dels presents (p. 1436).

El quart punt a debatre és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi a Catalunya, presentada pel Diputat no adscrit Sr. Viñals (p. 1437). En nom del Consell Executiu, respon l'H. Sr. Conseller de

Governació (p. 1438). El Diputat Sr. Viñals fa ús del torn de rèplica (p. 1439); tot seguit també en fa ús l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 1439).

Es passa al cinquè punt, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran i l'ensenyament de l'aranès, que és presentada pel Diputat Sr. Mesegué, del G. p. de Centristes (p. 1440). Intervé llavors l'H. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1441). Després, es produeix la rèplica del Diputat Sr. Mesegué (p. 1441) i de l'H. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1441).

A continuació s'arriba a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el Centre Dramàtic de la Generalitat amb seu al Teatre Romea, la qual és presentada pel Diputat Sr. Folch, del G. p. del PSUC (p. 1441). Atesa l'absència de l'H. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, intervé per respondre l'H. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 1442). El Diputat Sr. Folch intervé per replicar (p. 1443). Replica després l'H. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 1444).

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la localització de nous centres penitenciaris, la qual és presentada pel Diputat Sr. Oliart, del G. Socialista (p. 1444). Respon, en nom del Consell Executiu, l'H. Conseller de Justícia (p. 1446). Pren després la paraula per replicar el Diputat Sr. Oliart (p. 1447). Tot seguit ho fa l'H. Conseller de Justícia (p. 1447).

Després de recordar els punts que resten pendents per a la reunió de demà, el M. H. Sr. President suspèn la sessió quan passen vuit minuts de les set del vespre (p. 1447).

S'obre la sessió a les cinc i tres minuts de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els Honorables senyors Consellers Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Cahner, Gispert, Laporte i Carol.

Ordre del dia

- 1. Rectificació de l'error comès en l'article 1 de la Llei de Pressupost de la Generalitat i quadres annexos.*
- 2. Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les policies locals i policia autònoma.*
- 3. Proposició no de Llei sobre modificació de la Compilació del Dret Civil de Catalunya.*
- 4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi a Catalunya.*
- 5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran i l'ensenyament de l'aranès.*
- 6. Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el Centre Dramàtic de la Generalitat amb seu al Teatre Romea.*
- 7. Interpellació al Consell Executiu sobre la localització de nous centres penitenciaris.*
- 8. Interpellació al Consell Executiu sobre traspassos de serveis de l'Estat en matèria de reforma i desenvolupament agrari.*
- 9. Preguntes amb resposta oral.*
- 10. Nomenament dels membres del Consell Consultiu de la Generalitat per part del Parlament.*

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Senyors Di-

putats, la Presidència els proposa una modificació de l'ordre del dia. L'ordre del dia que ha estat distribuït a les bústies de tots els Diputats i que, per tant, tots vostès coneixen, la Presidència proposa que sigui alterat de la forma següent: el segon punt, «Nomenament dels membres del Consell Consultiu de la Generalitat per part del Parlament», que passi a ésser el punt desè, és a dir, que vagi al final de tot i que els altres punts a partir del tercer fins al desè anterior, per tant, passin al número ordinal superior que els correspondrà.

És que la Cambra està d'acord amb aquesta alteració? (Pausa.) Bé, doncs, no havent-hi objeccions, considerem alterat l'ordre del dia en la forma indicada.

Rectificació de l'error comès en l'article primer de la Llei de Pressupost de la Generalitat i quadres annexos

I passem al primer punt, que és «Rectificació de l'error comès a l'article primer de la Llei de Pressupost de la Generalitat i quadres annexos». Ha estat distribuït també a tots els senyors Diputats el text d'una proposta de correcció d'un error material a la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1981. D'altra banda, la Mesa, a la seva reunió, va acordar eximir aquesta proposta del termini de quaranta-vuit hores que, d'acord amb el Reglament, ha de mitjançar entre la distribució d'un text, la publicació d'un text, i el seu debat en el Parlament. Es tracta, com els senyors Diputats hauran pogut veure, de la correcció d'un simple error material que va fer, en virtut d'una esmena, desglossar la Secció 18 del Programa de Catalanització entre les Seccions 16 i 04; aleshores, per comptes de donar d'alta la quantitat corresponent a la Secció 16, es va donar d'alta la Secció 19. Això és un simple error de transcripció en l'acta de la sessió i, per tant, en el Dictamen de la Comissió. Les xifres globals del Pressupost no queden modificades, queda només mo-

dificada la seva distribució en l'article primer i, naturalment, en el Resum per Seccions de l'Estat de Despeses.

Una rectificació d'aquest tipus pot no estar prevista en el Reglament, però la Mesa del Parlament, d'acord amb les facultats que li dona el Reglament, ha considerat que, per analogia amb el que disposa l'article 103, pot fer la proposta d'aquesta correcció i el Ple del Parlament pot adoptar un acord sobre aquesta proposta. Per tant, la Mesa proposa la modificació indicada, d'acord amb el text que ha estat distribuït als senyors Diputats.

Si no hi ha cap objecció, proposo que es passi immediatament a votació pel sistema normal perquè, evidentment, no és una qüestió que convingui adoptar simplement per assentiment.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La proposta de correcció de l'error material a la Llei de Pressupost de la Generalitat i de les seves Entitats Autònomes per al 1981 ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

És evident que errors d'aquest tipus —jo voldria assenyalar-ho— es poden produir sempre, sobretot tenint en compte la complexitat de la discussió de la Llei Pressupostària. Si tinguéssim un sistema bicameral, potser hi hauria una altra via de correcció —com passa a les Corts de l'Estat— que seria simplement que aquests errors fossin corregits per la segona Cambra. Tenint un sistema unicameral, no tenim altra possibilitat que la de procedir per aquesta via quan es detecti un error d'aquest tipus. Si hagués estat simplement un error mecanogràfic, la Mesa hauria pres sota la seva responsabilitat la correcció de l'error, però aquí es tractava realment d'una modificació en la distribució del Pressupost i, per tant, calia que ho fes el Parlament.

Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les policies locals i policia autònoma

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que serà la moció subsegüent a la interpellació que va presentar el Diputat senyor Juanjo Ferreiro, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Governació, sobre les Polícies locals i Policia autònoma. Per a presentar aquesta interpellació té la paraula el senyor Eduardo Martín, en absència del senyor Ferreiro.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Aquesta moció és conseqüència de la interpellació que es va debatre en aquest Ple a la darrera sessió plenària.

El sentit d'aquesta moció és —en la línia del que va ser el contingut de la intervenció del Diputat interpellant, senyor Juanjo Ferreiro, i la intervenció també de resposta del senyor Conseller— intentar concretar, arribar a concretar els elements que permetin que el Parlament de Catalunya faci un seguiment de la política que es porti —ja anunciada d'alguna manera pel senyor Conseller en el

curs del debat de la interpellació— en relació amb el tema en qüestió, que és el tema de la policia autònoma.

És en aquest sentit que la moció consta de dos apartats; en tots dos s'insta l'Honorable Conseller de Governació per tal que, en primer terme, al més aviat possible, informi detalladament la Comissió de Justícia del Parlament sobre les partides del Pressupost del 81 que podrien ser utilitzades a efectes de desenvolupar aquells treballs, aquells estudis de què ell ens va parlar en el debat de la interpellació, i, a més, dels objectius i matèries a què han de referir-se aquells estudis i projectes. Aquest és un tema, per tant, de seguiment de la tasca que ja ens va anunciar el senyor Conseller que estava seguint la Conselleria i, per altra banda, demanem en l'apartat segon d'aquesta moció que en un termini —aquí ja sí fixat, prefixat—, no al més breu possible, sinó donant una data —i nosaltres posem la de primer de setembre propvenient—, comparegui també davant la Comissió de Justícia del Parlament, prèvia remissió del conjunt d'estudis de què s'ha fet esment en l'apartat primer, és a dir, els estudis i treballs que s'estan realitzant ja en relació amb aquest tema, comparegui, prèvia remissió, dic, al Parlament i, per tant, als Diputats, d'aquests estudis per tal d'informar i debatre els projectes concrets que surtin com a alternativa d'aquests estudis. De manera que, si aquests estudis que realitzen comporten un projecte, sigui el Parlament el que debati i decideixi, en alguna mesura, sobre el contingut definitiu d'aquests projectes. I és per això que també demanem en aquesta moció, en el seu incís final, que, mentre no es faci tot això, no es porti cap negociació o tràmit a la Junta de Seguretat que pugui significar un endarreriment, un deixar de banda la tasca del Parlament, que demanem que sigui de seguiment i control, com correspon, per l'Estatut de Catalunya, de la tasca que porti el Consell Executiu en aquesta matèria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. D'acord amb el Reglament, ara poden intervenir els Grups que han presentat esmenes a la moció i després, evidentment, poden també fixar la seva posició els Grups que no hauran presentat esmenes. Hi ha dos Grups que han presentat esmenes a la moció, que són el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

D'acord amb el registre d'entrada, la primera esmena rebuda és del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i per a defensar les seves esmenes té la paraula, en nom del Grup, el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari nostre ha presentat dues esmenes, totes dues al segon paràgraf de la moció del Grup Socialista. La primera de les nostres esmenes fa referència a la qüestió del termini que, en lloc de ser el primer de setembre —com proposa el Grup Socialista en la seva moció—, nosaltres estimàriem que hauria de ser el primer d'octubre. S'estalvien argumentacions, però pensem que queden massa pròximes, al primer de setembre, les vacances parlamentàries i que, probablement, podrien crear certes dificultats al Conseller en la tasca que se li encomana.

És en aquest sentit que el nostre Grup proposa aquesta esmena: en lloc de primer de setembre, primer d'octubre.

La segona esmena serà en el mateix paràgraf. Propo-

sem suprimir tot el final d'aquest segon paràgraf a partir de l'última coma, és a dir, suprimir íntegrament «tot això amb caràcter previ a qualsevol negociació a tràmit de la Junta de Seguretat, en relació amb aquestes matèries». El nostre Grup pensa que no pot quedar pendent fins i tot una negociació amb la Junta de Seguretat de les gestions que s'encarreguen al Conseller. Estariem d'acord si el que se suspengués és la presa d'un acord amb la Junta de Seguretat, però congelar les negociacions elles mateixes penssem que no pot fer-se i que no és convenient per les qüestions que s'han de tractar en la Junta de Seguretat.

És en aquest sentit que hem presentat les dues esmenes i que demanem la seva votació favorable en el Ple.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'altre Grup esmenant és el Grup de Convergència i Unió. En el nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula...

El Sr. ALAVEDRA: El Diputat senyor Albiol.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Albiol.

El Sr. ALBIOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la intervenció del nostre Grup en aquest debat es fa en el sentit de defensar una esmena que comporta dues qüestions purament i simplement puntuals. És a dir, que no introdueixen cap modificació substancial en el fons de la moció presentada pel Grup Socialista i subsegüent a la interpellació a l'Honorable senyor Conseller de Governació sobre les policies locals i policies autònomes.

Les qüestions puntuals que el nostre Grup pretén introduir en aquesta esmena i la ratificació de les quals demanem en la votació per la Cambra consisteixen, en primer lloc, que el text literal de la moció del Grup Socialista que es presenta, en el punt segon, diu que en «un termini que finalitzarà el primer de setembre propvenent, comparegui davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, prèvia remissió dels estudis realitzats i altra documentació pertinent, per tal d'informar i debatre els projectes immediats de la Conselleria sobre la seguretat ciutadana i la creació d'una policia autònoma de Catalunya». Nosaltres, el nostre Grup, estem totalment d'acord en el fet que l'Honorable senyor Conseller de Governació comparegui davant aquesta Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per tal d'informar i debatre els projectes immediats de la Conselleria sobre, precisament, la seguretat ciutadana i la creació d'una policia autònoma a Catalunya. Però ja no estem d'acord, i això ho manifestem en la nostra esmena, en el fet que el termini fineixi el dia primer de setembre, i això, bàsicament, per una raó material: la complexitat i importància del tema requereixen posseir una bona i extensa informació en aquest aspecte perquè aquesta permetrà al Consell Executiu fer una cosa ben feta, ja que la importància de l'afer que estem debatent ho requereix.

Però, d'altra banda, si ens fixem en el calendari, ens adonem tot d'una que de seguida ens trobem sobre els mesos de juliol i agost, que comportaran possiblement dificultats per a aplegar una informació bàsica, a la qual hem fet esment, la qual cosa no permetria al Consell Executiu imprimir el ritme uniforme que el tema requereix. És, doncs, per això, que la primera qüestió puntual de la nostra esmena és prolongar el termini que diu la moció i la

data de primer de setembre, que nosaltres proposem que sigui el primer de desembre.

En segon lloc, i pel que fa al caire literal de l'últim incís de la moció, en el sentit de constatar que tot això, amb caràcter previ a qualsevol negociació o tràmit, davant la Junta de Seguretat, en relació amb aquestes matèries, el nostre Grup en l'esmena que presenta proposa precisament la supressió d'aquest incís, i això per diverses raons.

Una de les raons fóra que, si vostès voten el text tal com ha estat presentat en la moció del Grup Socialista, això comportaria un condicionament per al Consell Executiu de la Generalitat, en el sentit que aquest no podria tractar, quant a —cito textualment— «negociacions o tràmits amb l'estament estatal que calgui», qüestions derivades de la policia autònoma. És a dir, votar la moció tal qual es presenta portaria a treure tota possibilitat de maniobra sobre aquest tema precisament al Consell Executiu.

Una altra raó fóra que la creació de la policia autònoma no és una competència taxativa de la Junta de Seguretat, sinó que qui realment té la competència en aquest cas és precisament el Govern de l'Estat, que és qui la crea després d'haver-ho, òbviament, negociat amb el Consell Executiu. És, doncs, el Govern estatal qui per decret, i emprant el mateix procediment que es va utilitzar al País Basc, crearà la policia autònoma, i no pas la Junta de Seguretat. És per això que, per a poder negociar aquest decret de creació de la policia autònoma, cal que el Consell Executiu tingui l'agilitat necessària i no condicionada per a poder jugar amb els majors avantatges en el moment oportú, és a dir, en el moment en què tingui la informació suficient en aquest aspecte i que, lògicament, no arribarà a cap acord fins que no hagi ponderat els pros i els contres que tota negociació comporta.

Una tercera raó fóra que votar el text de la moció tal qual ha estat proposat a la Cambra pel Grup Socialista comportaria també un retrocés important en aquest tema, ja que significaria portar a una via lenta el procés de creació de la policia autònoma i l'exercici d'una competència que té el Consell Executiu.

En definitiva, cal dir, doncs, que la filosofia de la nostra esmena està en el fet que al Consell Executiu no se li condicioni la negociació en aquest tema, però, a la vegada, que l'Executiu doni comptes al seu moment al Parlament, sigui en el mateix Ple de la Cambra o a la mateixa Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per tal que aquest pugui exercitar la missió de control que té sobre el poder executiu, en aquest cas el Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Primerament hi haurà d'haver les intervencions possibles dels Grups parlamentaris que no han presentat esmenes. Algun Grup parlamentari que no ha presentat esmenes desitja intervenir?

El Sr. CAPDEVILA: El senyor Luna.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Agustín Luna, en nom del Grup Centrista, té la paraula.

El Sr. LUNA: Muy amable, señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados. Muy brevemente, y para fijar la postura del Grupo parlamentario centrista, en cuyo nombre tengo el honor de dirigirme a la Cámara. Y para decir, en primer lugar, que nuestro Grupo está sus-

tancialmente de acuerdo con la moción que presenta el Diputado Ferreiro Suárez, del Grupo Socialista. Y estamos fundamentalmente de acuerdo porque esta moción tiene como objetivo fundamental el propiciar un seguimiento, un control, un impulso, de la actividad del Ejecutivo por parte del Parlamento de Cataluña.

En realidad, toda la moción se inserta en el funcionamiento normal del Parlamento y en la conveniencia de una puntual y transparente información por parte del Consell Executiu sobre aquellos puntos de seguimiento, control e impulso a que antes me refería. Información al Parlamento y, en este caso concreto, a la Comisión correspondiente de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana.

Hay dos enmiendas presentadas al texto de la moción. En concreto, a dos aspectos particulares, parciales, del punto segundo, sobre las que nuestro Grupo quisiera también señalar su punto de vista. En cuanto a la modificación correspondiente a las fechas, tenemos que decir que nuestro Grupo no hace cuestión, en absoluto, de la fecha propuesta por el Grupo Socialista, ni siquiera tampoco de las fechas indicadas por los Grupos enmendantes; si quiera entendemos, y valoramos, lo que se ha dicho tanto por el Diputado representante d'Esquerra Republicana como por el Diputado representante de Convergència i Unió, respecto de las dificultades, de las razones materiales, de las vacaciones parlamentarias, etc., con lo que realmente quizá pudiera llegarse a una fórmula de entendimiento porque, por otra parte, estamos abiertos a cualquier posibilidad, ya que, como digo y he dicho anteriormente, no hacemos cuestión sobre la fecha marcada en las enmiendas o en el texto de la moción.

Finalmente, quisiera indicar nuestro punto de vista sobre el último apartado de la moción y asimismo de las enmiendas que postulan su supresión. Nosotros estamos, en principio, absolutamente de acuerdo con la supresión, por unas razones que en cierto modo van a reiterar las ya expuestas por los dos Diputados enmendantes que antes han intervenido.

Ciertamente, por la Junta de Seguridad no pasa la competencia de la creación de la policía autónoma. La policía autónoma es una competencia de creación estatal, previa, lógicamente, a la negociación con el Consell Executiu de la Generalitat, y de alguna manera la Junta de Seguridad puede ser receptáculo de negociaciones o puede ser un elemento más dentro del organigrama propio de la actuación de esta policía autónoma, pero la competencia, como muy bien ha dicho el Diputado señor Albiol, corresponde al Estado, previa negociación con el Consell Executiu de la Generalitat.

Por otra parte, nuestro Grupo también piensa, como algunos otros que ya han manifestado su opinión ante esta Cámara, que este último párrafo o apartado del punto segundo de la moción podría dificultar las negociaciones y podría dificultar la acción del propio Ejecutivo, por cuanto que se encontraría condicionado por el texto de la moción si fuera aprobado tal como se encuentra en este momento presentado por el Diputado Ferreiro Suárez, del Grupo Socialista.

Es cierto, es cierto, y aquí valdría la pena señalarlo, que el texto de la moción socialista no es un texto cerrado, ya que habla de que todo ello, con carácter previo a cualquier

negociación o trámite..., y la negociación o trámite no cierra en absoluto ninguna posibilidad, pero en todo caso nosotros pensamos que, tal como va redactada así, y sin mayor precisión, podría suponer un condicionamiento para el Consell Executiu que eventualmente podría dificultar las acciones que éste tenga que emprender para llegar a la creación de la policía autónoma.

Muchas gracias, señor Presidente, muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicar la posició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Josep Maria Corral Belorado.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, muy brevemente para explicar la postura del Grupo parlamentario del PSU, que escuchó con atención el debate desarrollado en el anterior Pleno, con motivo de la interpelación del Grupo Socialista sobre policías locales. Hemos estudiado detenidamente la moción a que ha dado lugar y que ha sido publicada en el *Boletín* número 29. Nos congratulamos de que temas que afectan a la seguridad ciudadana tengan eco en este hemiciclo.

Es bien cierto que este Parlament no ha sido especialmente sensible en el trato de una problemática que afecta a la práctica totalidad de la población de Cataluña, que repercute en la convivencia cívica. Una problemática, la seguridad ciudadana, que es necesario tratar con el tacto y las medidas preventivas necesarias, así como la acción policial adecuada, para garantizar una convivencia cívica, imprescindible para hacer realidad la reconstrucción nacional de Cataluña.

El Grupo parlamentario del PSU considera necesario que la Conselleria de Governació informe a la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana de la orientación que van a recibir los estudios previstos de los proyectos de actuación de la Conselleria y de la creación de la policía autónoma de Cataluña. Nos parecen importantes las informaciones que solicita la moción que hoy estamos debatiendo, así como otras, tanto generales como concretas, que vayan en la misma dirección. Y nos parece importante por dos razones. Primero, porque la seguridad ciudadana no es ni debe de ser una problemática que afecte única y exclusivamente al Consell Executiu y a la Junta de Seguridad; al contrario, un tema tan complejo y difícil debe ser abordado con la participación de todo el tejido institucional y en concreto del Parlament. Es necesario que el Parlament conozca con periodicidad la situación, la debata y contribuya con sus posturas y opiniones a buscar las salidas oportunas que garanticen la seguridad de la población y la convivencia pública.

Segundo, porque la participación del Parlament garantizará que las orientaciones que sobre estos temas se den a la Junta de Seguridad contengan criterios aportados por los distintos Grupos parlamentarios y por lo tanto se gane en eficacia.

El Grupo parlamentario del PSU da soporte a la moción presentada por el Grupo Socialista en la medida que consideramos, por las razones anteriormente expuestas, que están dentro de las grandes líneas maestras que consideramos fundamentales a desarrollar en este tema; estamos de acuerdo en dar nuestro apoyo teniendo en cuenta también, evidentemente, que el Grupo que ha hecho pre-

sentación de la moción recoja o no recoja las enmiendas correspondientes.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: El Grup interpellant accepta en part algunes de les esmenes presentades. Té la paraula el senyor Eduard Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt en síntesi: les dues esmenes presentades, no, les tres esmenes presentades per dos Grups comporten contradir la data que en l'apartat segon de la moció es posa com a finiment del termini perquè comparegui el senyor Conseller davant de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, prèvia remissió de la documentació pertinent, per tal de fer el debat sobre el Projecte que la Conselleria hagi fet en relació amb el tema de la policia autònoma a Catalunya. Nosaltres entenem i acceptem les argumentacions que s'han fet en el sentit que efectivament segurament no havíem mesurat en profunditat el fet que juliol i agost són dos mesos de vacances parlamentàries i com a conseqüència entenem que la data hauria de canviar-se, la de primer de setembre, per la de primer de novembre, amb la qual cosa dos mesos de vacances parlamentàries quedarien inclosos ja aquí. Les esmenes presentades parlaven del primer d'octubre i del primer de desembre; sembla que el primer de novembre pot fer també transacció entre les dues esmenes presentades. En tot cas nosaltres, senyor President, en aquest punt, posaríem a votació el primer de novembre en comptes del primer de setembre.

Quant a l'altra esmena, té el sentit, s'ha dit —l'incís final d'aquesta moció, que deia exactament tot això del debat al Parlament, etc., «prèvia presentació de projecte per part del Conseller, ha de fer-se amb caràcter previ a qualsevol negociació o tràmit davant la Junta de Seguretat en relació amb aquestes matèries»—, s'ha plantejat amb raó, que això podria entrebancar qualsevol mena d'acció del Consell Executiu, també de negociació o de relació amb el Govern a través de la Junta de Seguretat, en relació amb aquest tema. Nosaltres proposem com a substitutiva d'aquestes esmenes de supressió una alternativa que canviï o modifiqui «negociació o tràmit» per «acord», de manera que no s'entrebanguen les negociacions o tràmit al si de la Junta de Seguretat, però sí que es demana que no s'acordi res fins que el Parlament hagi parlat del tema; en definitiva, que no s'acordi res abans que el Parlament hagi parlat i decidit sobre el tema. Per tant, a l'incís final canviariem «negociació o tràmit» per «acord». I la moció definitivament sotmesa a votació pel nostre Grup, senyor President, comporta el text inicial de l'apartat primer, i en l'apartat segon, primera línia, canviar el primer de setembre pel primer de novembre, i, en l'incís final, canviar «negociació o tràmit» per «acord».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem doncs a votació la moció d'acord amb el text acceptat pel Grup interpellant, pel Grup Socialista. Els senyors Diputats desitgen que sigui llegit o després de les explicacions del senyor Martín ha quedat prou clar el que es va a votar? És a dir, la data, el finiment del termini seria no el primer de setembre sinó el primer de novembre, i «el caràcter previ» seria no a

«qualsevol negociació o tràmit» sinó a «qualsevol acord». Em sembla que queda clar, no? D'altra banda, els senyors Diputats estan d'acord que es votin conjuntament els dos punts o desitgen que es votin separadament? (Pausa.) No hi ha inconvenient a votar conjuntament? (Pausa.) Molt bé, doncs aleshores es passa a votació el conjunt de la moció tal com la presenta el Grup Socialista després de la intervenció del senyor Martín.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La moció ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Proposició no de Llei sobre modificació de la Compilació del Dret Civil de Catalunya

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia que és la Proposició no de Llei sobre modificació de la Compilació del Dret Civil de Catalunya, presentada per tots els Grups parlamentaris.

Aquesta Proposició és coneguda dels senyors Diputats ja que va ésser publicada al *Butlletí Oficial del Parlament* número 29. Porta, d'altra banda, la signatura de tots els Grups parlamentaris i ha estat presentada amb el compromís per part de tots els Grups de renunciar, de retirar les Proposicions de Llei relatives a qüestions de Dret Civil que havien estat presentades anteriorment i també amb el mateix compromís per part del Govern. Aleshores, en efecte, ja en la sessió anterior el Grup parlamentari de Centristes va retirar la Proposició de Llei relativa a la Intercessió de la Dona. Posteriorment, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ha retirat les Proposicions de Llei sobre Filiació Extramatrimonial i sobre Usdefruit Vidual. El Govern ha retirat el Projecte de Llei sobre la Incorporació a la Tradició Jurídica Catalana de la Doctrina emanada del Tribunal de Cassació de Catalunya, i, en fi, no ha arribat encara al registre d'entrada del Parlament però tenim entès que el Grup parlamentari Socialista retirarà la seva Proposició de Llei sobre Modificació de la Compilació del Dret Civil Especial de Catalunya.

La Proposició no de Llei que ara estem debatent, com que porta la signatura de tots els Grups parlamentaris, potser no és ni necessari defensar-la; hi ha acord entre els Grups perquè no se'n faci cap defensa. En aquestes condicions tampoc no procedeix cap mena de debat perquè no hi ha hagut cap esmena i és evident que si tots els Grups renuncien a defensar-la, tampoc cap Grup no necessita exposar la seva posició. Podem passar doncs immediatament a la votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Proposició no de Llei sobre la Modificació de la Compilació de Dret Civil de Catalunya, presentada per tots els Grups parlamentaris el dia 8 d'abril, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi ni vots en contra ni abstencions, la Proposició no de Llei queda aprovada per unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi a Catalunya

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ordenació del sector del taxi a Catalunya, presentada pel Diputat no adscrit senyor Ramon Viñals. Per a presentar aquesta interpellació té la paraula el senyor Viñals.

El Sr. VIÑALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el text que vaig presentar a aquest Parlament, en la meua interpellació sobre l'ordenació del sector del taxi, deia que a Catalunya, i sobretot dins de les àrees que envolten el Barcelonès, el sector del taxi ha estat sempre sotmès a fortes tensions socials i econòmiques. I en aquests moments les reglamentacions vigents, la problemàtica que es dona amb les tarifes múltiples, la degradació econòmica deguda als costos progressivament creixents dels carburants que tots vostès coneixen, a més dels impostos, les taxes, etc... amb què es grava aquest servei públic, fa que el servei dels taxis es pugui col·lapsar amb el greu perjudici que tot això ocasionaria a la nostra societat. A part, naturalment, de la greu problemàtica que representa situar el treballador del taxi en un dels més baixos nivells salarials que hi ha. Doncs bé, senyores i senyors Diputats, estem acostumats a veure taxis pel carrer, estem acostumats a agafar taxis, però poques vegades pensem quina és l'estructura d'aquest sector, què s'amaga al seu darrera. Jo mateix confesso que quan treballadors i representants sindicals em varen venir a veure perquè presentés a la consideració de tots vostès la situació en què es troben en aquest moment, si bé d'entrada ja vaig intuir la importància que el tema tenia, fins que no vaig aprofundir-hi amb un estudi sistemàtic no em vaig adonar que en el fons el sector del taxi era quelcom més que un transport accidental i que era, dins d'una comunitat avançada com la nostra, absolutament indispensable.

Potser serà bo que per a un millor coneixement dels senyors i senyores Diputats els doni ara una idea del que representa avui, a casa nostra, el taxi i, en general, com cal conceptualitzar aquest mitjà de transport dins del context del total de transports urbans de la ciutat. Permetin-me doncs que els doni algunes magnituds i algunes dades que serveixin per a centrar la qüestió i la problemàtica.

Tenim a Catalunya un nombre elevat d'autotaxis, entesos com a tals els anomenats de transports de viatgers amb vehicles lleugers amb conductor. En tenim un nombre molt elevat i res més en la zona compresa en els municipis de l'àrea metropolitana de la ciutat de Barcelona; podem calcular que en aquests moments hi ha uns 11.400 autotaxis —quantitat certament molt elevada i potser excessiva per al nivell de les necessitats d'una àrea metropolitana com la barcelonesa, sobretot si ho comparem amb la densitat de taxis que tenen altres ciutats del món. Nosaltres devem estar cap als 2,7, 2,8 taxis per cada mil habitants, mentre que ciutats com París o Londres tenen una densitat d'entre 1,25 i 1,75 taxis per mil habitants. Per tant, l'excés d'autotaxis no fa més que complicar la problemàtica d'aquest debil sector, i de passada, els diré com entre un parèntesi, que una característica especial dels nostres taxis és que podem ben bé dir que al voltant d'un

90% dels conductors són autopatrons, i per tant, són treballadors autònoms sense assalariar.

Continuem dient que els taxis fan un servei de transport de viatgers d'una magnitud moltes vegades insospitada; a títol de referència, i per centrar la seva importància com a mitjà de transport, em permetran que els llegeixi una de les conclusions de l'Associació Internacional del Taxi, que l'any 1978 va fer un estudi exhaustiu d'aquest tema, i en el qual es resumeix així el paper que el taxi juga en la societat d'avui. Diu la conclusió: «Tant en funció del total de passatgers transportats dins de les àrees urbanes com pel que es refereix a l'activitat econòmica en general, hem d'equiparar la indústria del taxi a la dels mitjans de transport col·lectiu. Durant l'any 78, els serveis del taxi van transportar uns 3.400 milions de passatgers, en comparació amb els 1.900 i 4.600, transportats respectivament pels ferrocarrils interurbans i pels autobusos col·lectius.» Això a escala mundial, i evidentment, centrat sempre dins de les gran àrees metropolitanes. El nombre d'empleats i treballadors de la indústria del taxi és 3,5 vegades superior al dels transports col·lectius. En números rodons, s'ha de calcular que en l'àmbit mundial hi ha 494.000 treballadors del taxi, enfront de 140.000 treballadors dels transports col·lectius. I aquesta conclusió de l'Associació Internacional del Taxi és representativa de la situació a la ciutat de Barcelona, i sempre que diem la ciutat de Barcelona és per extensió el que diríem l'àrea metropolitana de Barcelona.

Així, aquí, a casa nostra, a part dels 12.000 treballadors que existeixen dins del sector, he calculat que el servei del taxi deu transportar cada dia, a la zona aquesta que hem dit de Barcelona, aproximadament mig milió de persones, i no caiguem pas en el parany de pensar que totes aquestes persones l'utilitzen com un luxe; això és un falsedat, res és més lluny de la realitat, car el taxi és un mitjà de transport absolutament imprescindible, i no serveix tan sols per portar de «compres» allò que en diríem les senyores benestants de les zones residencials, sinó que també té moltes altres implicacions: serveix com a transport incidental a la massa treballadora que viu a les ciutats dormitoris que envolten la ciutat de Barcelona, i també serveix a totes aquelles persones que per un motiu o altre els és difícil caminar o anar dempeus en els transports col·lectius, com és el cas dels minusvàlids, els malalts, convalescents, etc. A més, tenim tot aquell conjunt de persones que van carregades de paquets o van amb les seves maletes a les estacions, ports i aeroports; també és utilitzat —i tots vostès ho saben millor que jo— per tots aquells homes i dones que en el seu treball necessiten una ràpida mobilitat, a fi i efecte de contactar diversos llocs de la ciutat en un mínim de temps. Està generalment acceptat que la utilització del taxi és imprescindible quan es transita durant el que se'n diuen hores inusuals, com per exemple tornant molt tard al domicili, sobretot en llocs i ciutats on hi ha una psicosis d'inseguretat ciutadana. Altres factors d'importància poden ésser el temps que fa i les seves variacions, o la ignorància del lloc on una persona s'ha de traslladar, o moltes vegades perquè aquell lloc està mal servit des del punt de vista del transport col·lectiu.

Tot això fa, senyores i senyors Diputats, que avui ningú no gosi discutir la importància del taxi, puix que la seva incidència en el moviment de passatgers i en l'activitat eco-

nòmica i general el fan indispensable, i cal que pensem que aquest servei està aquí, a casa nostra, en mans de 12.000 treballadors, la qual cosa vol dir que, del fruit del seu treball, en viuen, en números rodons, 11.500 famílies, que és el mateix que dir que a Barcelona depenen econòmicament del taxi unes 50.000 persones.

I ara cal que es fixin vostès, senyores i senyors, que segons els últims estudis econòmics resulta que un treballador autònom, només pot obtenir del seu treball un salari net que se situa entre les 27.000 i les 28.000 pessetes al mes, i això és degut a que en aquests darrers temps la inflació de les despeses, els impostos i el cost, per exemple, del gas a l'automoció —que fixin-se vostès que en dos anys ha passat de 345 pessetes a 750 pessetes la bombona—, han produït una degradació dels beneficis de característiques, jo diria, dramàtiques. I encara cal pensar que per arribar a obtenir aquestes 27.000 tristes pessetes al mes, s'ha de treballar, com a mínim, almenys, 10 hores, i moltes vegades fins a 14 o 15 hores. No cal ni dir que els treballadors del taxi no tenen ni pagues dobles ni paga de beneficis. La situació és tan greu que si no trobem una solució dins de les institucions de la Generalitat, es pot preveure a termini breu un atzucac del sector.

Aquesta tarda he vist com alguns taxistes eren davant del Parlament, en una actitud certament cívica, jo crec que només per demostrar la seva impotència per solucionar el problema per si mateixos, i per demostrar la confiança que els ciutadans de Catalunya tenen i han de tenir en les seves institucions. Cal dir que quan algun treballador té un problema greu li queda el recurs, el dret constitucional de la vaga; però, què poden fer aquests treballadors del taxi sinó romandre en silenci dempeus davant del Parlament? Perquè la vaga com a mitjà de pressió dels obrers davant dels patrons, aquí no és aplicable. Els patrons són ells mateixos, i la vaga els acabaria de posar en la misèria absoluta, i com a màxim, els únics perjudicats en serien els ciutadans que són els tercers implicats i que no tenen cap culpa d'aquest problema. I, a més, senyores i senyors Diputats, cal ser comprensiu amb les angoixes d'aquests treballadors, que als greus problemes de tipus laboral que tenen, cal afegir-hi encara els de tipus administratiu, perquè poques persones es troben en la situació d'exercir una professió tan reglamentada i carregada de tantes ordenances i disposicions com la del taxi. Se'ls exigeix tot i no se'ls dona res. Nosaltres, els ciutadans, els considerem un servei públic, i a un xofer de taxi li exigim, i moltes vegades li diem el que mai no ens atreviríem a dir a un conductor de bus; i per altra banda, en contraposició amb això, l'Administració només els considera com un servei privat al qual posen l'afegit de «dit d'interès públic», definició certament pintoresca i que en definitiva vol dir per als taxistes moltes obligacions i cap dret.

I mentrestant, anem tenint un servei de transport que els poders públics utilitzen per paliar els dèficits del sector i que a més, no els costa ni un ral. Perquè, és clar, els transports públics, senyors Diputats, els transports públics col·lectius necessiten fortes subvencions, subvencions que en definitiva paguem tots els ciutadans, mentre que aquest transport semicollectiu que és el taxi, es manté per si mateix, no ens costa res de la butxaca, i els seus dèficits els paguen els treballadors del taxi i les seves famílies.

Això és una situació inadmissible, i aquest Diputat es podria estendre molt més amb dades econòmiques sobre el taxi, també amb consideracions de tipus legal o administratiu, però potser que primer vegem què ens pot dir el Consell Executiu sobre les seves idees i els seus propòsits quant a l'ordenació del taxi a Catalunya; i vegem quin és el seu pensament respecte a la clarificació jurídica d'aquest servei de transport individual o eventualment semicollectiu.

Espero que escoltarem els programes que segurament el Consell Executiu ens anunciarà sobre els seus propòsits a llarg termini, i sobretot, coneixerem quin és el seu pensament per solucionar els problemes greus d'avui, problemes que jo diria que no poden esperar ni quinze dies, car calen mesures correctores i d'arbitratge pel que fa al problema de la rendibilitat, al problema de les famoses tres tarifes, o a la implantació d'una tarifa única que és una reivindicació demanada per la majoria dels treballadors, centrals purament sindicals i majoria dels passatgers.

I aquesta interpel·lació, senyores i senyors Diputats, no és una contraposició ni voler posar en un punt feble el Consell Executiu, ni de bon tros. La intencionalitat està en el que hauria de ser sempre en aquesta Cambra, que és trobar un solució real i efectiva per a un problema que afecta un nombre considerable dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en absència de l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que és qui en el Consell Executiu té la competència sobre matèria de transports i per tant qui els podria parlar amb més propietat que no pas jo sobre el problema del taxi —absència d'altra banda plenament justificada, perquè es troba en aquests moments en una visita de caràcter oficial al municipi de Tortosa—, sóc jo qui contestaré en nom del Consell Executiu, i faré doncs la resposta a la interpel·lació formulada pel Diputat senyor Ramon Viñals, en base a un text facilitat, preparat i treballat per la Direcció General de Transports de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques. El text diu així: «El Consell Executiu de la Generalitat, conscient de la greu problemàtica que envolta el sector del taxi a Catalunya, ha endegat, a través de la Comissió de Transports de Catalunya, que funciona en el si de la Direcció General de Transports del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, un estudi sobre l'estructura del transport de viatgers per carretera a Catalunya, que contempla detalladament en el seu si la problemàtica del sector del taxi.» Aquest estudi ha estat ja conclòs i fou presentat al Ple de l'esmentada Comissió de Transports de Catalunya, celebrat el dia 12 de març d'enguany. De les conclusions de l'estudi es dedueix la greu situació del taxi en el nostre país, si bé cal esmentar que aquesta situació no té un tractament similar en totes les àrees del territori en les quals presta el seu servei. Així, per exemple, són molt distints els problemes que es plantegen entre el servei del taxi a la conurbació barcelonina, la problemàtica del taxi rural o la problemàtica del taxi a l'alta muntanya.

Conscient el Consell Executiu de la necessitat d'una re-

gulació del taxi a Catalunya que contempli els problemes específics del sector no recollits en el marc del vigent Reglament Nacional del Taxi, que regula el sector afectat a tot Espanya, i una vegada coneixedors, amb més profunditat, de l'estructura d'aquest servei a través de l'esmentat estudi, s'ha previst dur a terme enguany un estudi tècnic-juridic que permeti la formulació d'un reglament del taxi per a Catalunya.

És a través d'aquest estudi, que serà iniciat en breu, i que serà conclòs durant l'any 81, que hauria de qualificar-se la situació jurídica d'aquest servei de transport i, per tant, analitzar la conveniència que aquest hagi de ser considerat bé servei públic, bé servei d'interès públic, com ho és actualment, o bé indústria privada, obtenint en cada cas, i valorant-les, la incidència i les repercussions socio-econòmiques que la consideració jurídica definitivament acceptada comporta, tant per al conjunt de la societat catalana com per al propi sector.

Pel que fa al sector del taxi en l'àrea metropolitana de Barcelona, així com la problemàtica existent en relació amb l'aplicació i control de les tres tarifes que preveu el recentment aprovat Reglament del Taxi en l'esmentat àmbit, i la conveniència o no d'implantació d'una tarifa única proposada per determinats sectors del taxi, cal recordar que en aquesta matèria, i en l'àmbit de l'àrea metropolitana, la competència correspon a la Corporació Metropolitana de Barcelona, i que, per tant, el Consell Executiu de la Generalitat, respectuós amb l'autonomia que correspon als ens locals, no pot prendre cap posició «a priori» en el marc de les competències plenes que pertocquen a la Corporació Metropolitana, sens perjudici de poder exercitar les competències que puguin correspondre, en aquesta àrea, al Govern de la Generalitat.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Viñals desitja utilitzar el torn de rèplica? (*Pausa.*) Prego al senyor Viñals que sigui breu, ja que en la seva anterior intervenció ha depassat en més del cinquanta per cent el temps previst pel Reglament.

El Sr. VIÑALS: Gràcies, senyor President, ho tindrè molt en compte, el temps passa molt de pressa. Senyores i senyors Diputats, agraeixo les explicacions del senyor Conseller, no esperava menys de la Generalitat, en el sentit que té en les seves mans el bon camí per arribar a una tipificació del taxi pròpiament catalana, que és en el fons, si s'ha copsat així, el que jo volia expressar amb la meua anterior exposició.

Li volia només fer avinent dos punts. Jo no conec l'estudi de què fa menció, i m'estranya, perquè les centrals sindicals segurament no han estat invitades a aquest estudi perquè mai no me l'han esmentat. Aquest és un punt que deixo aquí penjat, i és una cosa important que en un sector amb ur a importància, amb una quantitat tan gran de treballadors, molt més gran que no tenen pas els serveis col·lectius de la ciutat de Barcelona, siguin escoltats. En canvi, sí que ha arribat al meu coneixement que la Generalitat va fer unes despeses importants amb una enquesta prop dels taxistes per a conèixer quin era el seu pensament. Jo haig de donar-li una mala notícia, senyor Conseller: l'enquesta aquesta va tenir un cert rebuig per part dels taxistes, i em consta que, per exemple, les persones que la

feien van anar a l'aeroport del Prat i van ser una mica esventats.

Quant a les tres tarifes —i per ser breu, que el meu temps és curt— jo li voldria dir que no n'he fet esment abans, però certament són confuses i injustes. Són confuses perquè la Corporació Metropolitana ha hagut d'editar un prospecte especial —que et donen quan arribes amb l'avió a l'aeroport— perquè ho puguis entendre. Jo crec que si als usuaris els poguéssim anar preguntant: «vostès entenen les tarifes?», em penso que els usuaris no les entenen. I a part d'això, hi ha el problema que si les tarifes, certament, s'han de posar a nivells més alts i el fet de canviar-les al grup dels taxistes els costa més de 24 milions, sembla que es podria ja començar a insinuar que utilitzar la tercera tarifa seria el més econòmic i el més pràctic per al sector. A part, les tres tarifes perjudiquen greument la gent més humil que viu a les rodalies i ciutats dormitoris, i amb una certa curiositat: jo m'he adonat que, per exemple, els ciutadans de Cornellà paguen una tarifa molt més cara que els de Santa Coloma de Gramenet. O sigui, que vull dir que això de les tarifes ho deixarem per més endavant, si decideixo presentar una moció subsegüent a la interpellació perquè el tema s'ho mereix.

Quant a què és competència de la Corporació Metropolitana, haig de dir-li que el Reial Decret 763/1979, certament, parla d'aquestes corporacions o ens públics, però sempre previ informe preceptiu del Ministeri de Transports i Comunicacions que, en aquest cas, és la Generalitat de Catalunya.

I, en definitiva, celebro que hi hagi en estudi un reglament per al taxi a Catalunya, del qual espero que tingui la màxima imaginació possible per a adequar aquest servei a l'altura en què està en molts altres llocs del món.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar? Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, per fer unes precisions, senyor President. Primer, que l'informe, en tot cas, és preceptiu però no vinculant, i voldria deixar ben assentat que la decisió sobre la matèria de tarifes, a la qual ha fet referència el senyor Viñals, pel que fa referència a l'àrea de la Corporació Metropolitana, és de la Corporació Metropolitana. I, en tot cas, la interpellació en aquest sentit, i perquè tingués eficàcia, s'hauria de fer davant d'una altra institució, no davant del Consell Executiu de la Generalitat.

En segon lloc, per deixar també ben clar que ni sobre el tema de la definició del servei —si ha de ser considerat en el Reglament del Taxi per a Catalunya, que ja acabo d'anunciar que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques està en procés de formular— no s'ha dit mai —no ho he dit mai jo— que —i ho repeteixo— no hem pres posició sobre si el servei ha de ser considerat bé un servei públic, bé servei d'interès públic —com ho és actualment—, o bé indústria privada. Voldria remarcar que en aquesta resposta no s'ha pres posició, el Consell Executiu de la Generalitat no ha pres posició sobre la definició, i, en tot cas, la voldrà prendre amb més coneixement de causa al final dels estudis que està duent a terme.

Bé, i, per acabar, dir que l'enquesta a la qual ha fet refe-

rència el Diputat senyor Viñals, i les quantitats que tampoc no conec —jo no conec, no em consta, ja he dit abans que en tot cas responia en nom i en representació del titular del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que podria tenir més informació que jo— que hagi fet cap enquesta la Generalitat, en aquest sentit; en canvi, sí que em consta que n'ha feta una la Corporació Metropolitana i, en aquest cas, estic d'acord amb el senyor Viñals que ha estat mal rebuda, però és una enquesta feta —si les meves informacions no són desencertades— per part de la Corporació Metropolitana.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
l'organització administrativa interna
de la Vall d'Aran i
l'ensenyament de l'aranès**

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia que fa referència a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran i l'ensenyament de l'aranès, que han presentat els Diputats senyors Josep Mesegué, Pere Roselló, Xavier Puig i Joan Besa, del Grup parlamentari de Centristes.

Per a presentar la interpellació té la paraula el Diputat senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Una vegada més prenc la paraula en aquesta Cambra per intentar que siguin al màxim conegudes les necessitats de les nostres comarques més allunyades, i al mateix temps perquè puguem ajudar entre tots a pal·liar els molts i greus problemes que pateixen.

És una necessitat, ja no solament per a aquest reequilibri tan necessari a casa nostra, sinó també per a aquesta llibertat i justícia que tantes vegades es pregona, però, a l'hora de buscar solucions, el nombre d'esforçats per aconseguir-ho es redueix considerablement.

Les comarques deprimides —i que en general són les més allunyades dels centres comercials, industrials, d'ensenyament superior i sanitat— reclamen, amb una veu forta però al mateix temps respectuosa, justícia. Reclamen justícia, perquè de paraules estan cansats de sentir-ne, i com que són respectuosos però també realistes, i estan carregats de raó, ja no tenen temps de denunciar futures injustícies que els puguin arribar. Denuncien l'abandó i despreocupació a què han estat i estan sotmesos gairebé tots els serveis bàsics de què haurien de gaudir tots els ciutadans. Quan algun dels ciutadans que habiten en aquestes comarques deprimides han de venir a la gran ciutat i han de mesurar-se amb els ciutadans de primera —diria jo— es nota, i no diria de primera perquè han fet un major esforç, són més humans o són més intel·ligents; són de primera perquè la gran majoria han tingut el privilegi d'estar més a prop dels centres d'ensenyament, tant culturals com tècnics. Ja sabem que en una comarca on hi ha pocs habitants no hi pot haver una gran universitat o un gran hospital, però sí que tenen l'obligació, perquè no quedin desertes, d'ajudar a crear llocs de treball, a instal·lar-hi biblioteques, escoles de formació professional o dispensaris sufi-

cients, arreglar les vies de comunicació perquè aquesta sigui més àgil i les distàncies més reduïdes. Si tots els ciutadans —és de justícia— hem de tenir els mateixos drets, donar solucions a tots aquests problemes és de justícia. Solament parlar-ne, sense prendre cap mesura per a solucionar-ho, al meu entendre, és demagògia. La majoria de les comarques del Pirineu pateixen tots aquests problemes i molts altres, i cada dia s'agreuken més. Hi ha una comarca a Catalunya —la més allunyada de totes— la Vall d'Aran, que, per estar més allunyada hi són més difícils de resoldre; fins i tot, en el cas de la sanitat, gairebé depenen de la nació veïna, França, i aleshores els catalans ens enfadem quan sentim a dir que els aranesos no volen ser catalans. Jo no ho crec així, i crec que al llarg de la història es pot veure que els aranesos gairebé sempre han estat i han lluitat junt amb nosaltres, i crec que la majoria de les persones que viuen a la Vall d'Aran, reservant la seva peculiaritat d'aranesos, tenen el sentiment català tan arrelat com el poden tenir els catalans que viuen en qualsevol altre lloc de Catalunya. Però també és cert que l'autonomia ha de respectar les peculiaritats de cada lloc i l'Administració ha d'intentar, dintre del possible, que tots els ciutadans de Catalunya puguin viure al lloc que desitgen i puguin tenir les mateixes oportunitats.

I és per aquest motiu que els Diputats centristes per la província de Lleida formulem la següent interpellació al Consell Executiu de la Generalitat. La Disposició Addicional Primera de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix, en el marc de la Constitució i del present Estatut: «seran reconegudes i actualitzades les peculiaritats històriques de l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran». D'altra banda, l'article 3, apartat 4, del mateix Estatut estableix: «La parla aranesa serà objecte d'ensenyament i d'especial respecte i protecció.» És oportuna aquesta interpellació perquè la Comissió de Normalització de la Parla Aranesa, creada com a conseqüència de la visita de la senyora Directora General de Política Lingüística durant el període juliol-octubre de 1980, no ha presentat cap conclusió que tingui conseqüències pressupostàries, administratives o docents. És oportuna perquè la parla aranesa demostra clarament que Catalunya és quelcom més que una llengua. És oportú recordar l'existència de la parla aranesa davant de les possibles mesures de caràcter lingüístic que puguin adoptar-se en el futur.

Vistos els antecedents legals invocats i davant l'evidència de la realitat sociològica, cultural i econòmica de la Vall d'Aran, es formula la següent interpellació al Consell Executiu de la Generalitat:

«a) Quines mesures ha previst el Consell Executiu per a donar compliment a allò que estableixen la Disposició Addicional Primera i l'article 3, apartat 4, de l'Estatut de Catalunya?

»b) Com es pensen reconèixer les peculiaritats històriques de l'organització administrativa interna de la Vall d'Aran?, i

»c) Quines mesures s'han adoptat per a l'ensenyament de l'aranès a la Vall d'Aran, així com per a l'estudi i l'aprofitament d'aquest?»

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té

la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, il·lustres senyors i senyores membres del Parlament, en absència, absolutament involuntària, del Conseller de Cultura, reclamat, i retardat quant a la seva tornada, per deures del seu càrrec, sóc jo qui tindrà l'honor de contestar als col·legues que han formulat la interpellació.

De moment, deixant de banda l'aspecte general, en el qual s'ha estès el senyor Mesegué —i voldria recordar-li que ha estat aprovada una Proposició de Llei socialista en Comissió i per unanimitat en relació amb l'alta muntanya i que està en aquest moment en estudi de ponència unitària un projecte de llei d'alta muntanya, als quals, no cal dir-ho, donem tot el nostre suport i adhesió—, cal tenir present també l'absoluta unanimitat que hi va haver en l'aprovació de l'Estatut de l'article que fa referència a les garanties de la parla aranesa i de la seva organització territorial, que ja voldríem nosaltres que fossin **també reconegudes per a determinats sectors de territoris de llengua catalana que no es troben dintre del territori de responsabilitat de la nostra autonomia.**

Cenyint-nos al tema concret objecte de la interpellació, haig de dir que de moment la varietat lingüística de la Vall d'Aran s'ensenya amb caràcter voluntari i que hi funciona un seminari de mestres, coordinat per l'inspector de zona —no hem d'oblidar que la Vall d'Aran té règim de zona especial, per dificultats de provisió. Per part del Consell Executiu hi ha un ferm propòsit de proporcionar-li, dins el territori, el mateix status que s'ha reconegut al català a tot Catalunya, però que, de totes maneres, l'ensenyament escolar ha d'incloure, com és natural, l'alfabetització i un ús de la llengua a nivell cultural que exigeix una normativa clara. Com que la llengua pròpia de la Vall d'Aran no ha aconseguit encara una normativa unitària ni és fàcil que l'aconsegueixi en un termini breu, hem d'afrontar els problemes de reglamentació ortogràfica, gramatical i lèxica, en una tasca semblant a la que el mestre Fabra va realitzar per al català.

No cal dir que la situació actual entre els erudits de la Vall d'Aran és semblant a la de la nostra època pre-fabriana i que caldrà un treball científic, seriós, que sigui acceptat pels usuaris de la llengua. El tema preocupa molt el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, que n'ha fet objecte d'una visita de la Directora General de Política Lingüística, el 2 de juny, i tema preferent de la visita del Conseller acompanyat d'alts càrrecs del Departament, que va tenir lloc el dia 6 d'agost. En aquesta reunió es va acordar la constitució d'una comissió de filòlegs i escriptors que compenguin representació de professors universitaris, membres de l'Institut d'Estudis Occitans i escriptors i filòlegs de la Vall d'Aran. Es va acordar també que la part aranesa de la Comissió començaria a treballar i prepararia unes ponències sobre diverses posicions davant el tema, que serien després discutides pel ple de la Comissió. Els membres de designació de la Generalitat no han estat encara nomenats, però hi ha el propòsit de nomenar-los dins un breu termini i de convocar el ple de la Comissió tan aviat com les ponències estiguin enllestides. Per a reconèixer les peculiaritats històriques de l'organització admi-

nistrativa de la Vall d'Aran, el Consell Executiu presentarà al Parlament un projecte de llei, prèvia consulta als ajuntaments, per a fins polítics, i entitats representatives de la Vall d'Aran.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Mesegué desitja fer alguna rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ *(de l'escó estant)*: Sí però, en primer lloc, em congratulo que tot això s'estigui estudiant, però nosaltres creiem que tenim l'obligació d'intentar accelerar al màxim que tots aquests raonaments es posin en pràctica al més aviat millor perquè puguem dir amb raó que tots els ciutadans de Catalunya tenim els mateixos avantatges. Per tant, nosaltres continuarem estant vigilants en totes aquestes coses i intentarem que s'accelerïn al màxim possible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller desitja afegir-hi alguna cosa?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA *(de l'escó estant)*: Només dir que el Consell Executiu accepta perfectament aquest estímul que el senyor Diputat ens fa amb la seva tasca i que, ni cal dir-ho, espera que, tot i acceptar-lo i trobar-lo natural, no sigui necessari, perquè els nostres bons desitjos estan ja, podríem dir, avançats en aquest estímul.

Interpellació a l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el Centre Dramàtic de la Generalitat amb seu al Teatre Romea

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la interpellació a l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, però s'entén el Consell Executiu en general, sobre el Centre Dramàtic de la Generalitat amb seu al Teatre Romea, presentada pels Diputats senyors Xavier Folch i Marcel Planellas i les Diputades senyores Maria Dolors Calvet i Teresa Eulàlia Calzada, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a presentar aquesta interpellació en nom dels Diputats i Diputades interpellants té la paraula el Diputat senyor Xavier Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és conegut de tothom que s'ha inaugurat recentment el Centre Dramàtic de la Generalitat amb seu, no sé si provisional o definitiva, al teatre Romea de Barcelona. El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya constata amb satisfacció l'inici del Centre Dramàtic de la Generalitat pel que representa d'interès per part del Departament de Cultura i, per tant, del Consell Executiu envers el teatre. Però al mateix temps la creació d'aquest Centre Dramàtic creiem que presenta alguns punts foscos i que planteja tota una sèrie d'interrogants.

Els interrogants que ens agradaria que ens fossin contestats pel Consell Executiu són els següents: La creació del Centre Dramàtic, és un fet aïllat o respon a una política teatral sistemàtica? Hem de dir aquí que, de tota manera, veiem difícil que algunes d'aquestes preguntes ens siguin contestades amb eficàcia, no havent-hi avui el Conseller de Cultura i essent-nos contestades simplement llegint

un text. De tota manera, tot i que lamentem l'absència del Conseller de Cultura, fem una sèrie de consideracions sobre aquest fet.

La política teatral del Departament de Cultura, quin paper preveu per als ajuntaments? És veritat que el Departament de Cultura no s'ha posat d'acord amb l'Ajuntament de Barcelona per a una operació que té lloc dins el seu terme municipal? És veritat que ni tan sols li ha comunicat la iniciativa? És veritat que el Departament de Cultura ha acceptat de llogar un local per un import que supera gairebé en un 50% el lloguer que fins ara pagava una empresa privada a la mateixa propietat del teatre Romea? Les xifres eren: l'empresa privada pagava 22 milions i el Departament de Cultura paga 31 milions i mig al teatre Romea.

És veritat que les obres de reforma del Teatre Romea van a càrrec de la Generalitat? I aquí també ens agradaria afegir-hi encara una altra pregunta, i és: amb quin criteri de respecte per a l'edifici del teatre Romea s'han dut a terme les obres de reforma al teatre Romea?

A part de l'import del lloguer, quines són les quantitats previstes o assignades, si n'hi ha, a reformes del local, a publicitat, a la producció d'espectacles, al mínim assegurat a les companyies o a d'altres partides?

I finalment també, és veritat que el preu de la butaca és de 400 pessetes? Si és així, com es justifica aquest preu, tenint en compte que les sales dites «estables» o «independents» treballen a un preu inferior? Tenint en compte, per posar un exemple conegut de tothom, que el teatre Lliure treballa a un preu inferior a 350 pessetes.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament, crec que no és necessari que ara jo repeteixi l'excusa que he ofert a aquesta Cambra en relació amb l'absència, el retard, del Conseller de Cultura. Feta aquesta excusa, per raons de cortesia, passaré a contestar dintre la mesura possible les preguntes que han estat formulades.

Cal explicar com el teatre Romea, esdevingut Centre Dramàtic de la Generalitat, s'ha convertit en el teatre més barat per a l'espectador de Barcelona. En efecte, el preu de la butaca al teatre Romea és de 300 pessetes per als espectacles de tarda i de 400 per als de nit. Considerem els preus dels altres teatres de Barcelona: els locals que funcionen en règim de cooperativa, i per tant sense càrregues de personal (tramoies, electricistes, acomodadors, taquillers, etc.) —teatre Lliure, sala Villarroel i teatre Regina—, tenen la butaca a 350 pessetes. Pel que fa als altres equiparables al Romea, la butaca del Talia i la del Poliorama costen 500 pessetes, la del Victòria, la del Barcelona i la de l'Apolo, 600 pessetes.

Però això no és tot: el Centre Dramàtic de la Generalitat fa un descompte substancial als espectadors un dia a la setmana, amb la qual cosa el preu de la butaca passa a 200 pessetes a la tarda i 300 a la nit. A més, les formes de descompte, aplicades qualsevol dia, són variades i miren de cobrir sectors socials diversos: les associacions de la dona

tenen un 25% de descompte; els alumnes de l'Institut de Teatre, un 50% de descompte, i també gaudeixen d'un descompte del 50%, cada dia, els grups d'escolars o de treballadors. La butaca més cara —que és la de la nit— costa, així, 200 pessetes per persona. A més, si els grups d'escolars, de treballadors o de persones de la tercera edat són prou nombrosos, hom els ofereix representacions especials, i llavors el preu de la butaca és de 150 pessetes. Cada divendres, a més, oferim 40 butaques gratuïtes a l'Associació Nacional d'Ancians. Hom pot comprovar, doncs, que el Centre Dramàtic de la Generalitat ofereix a l'espectador la possibilitat d'acudir al teatre, de veure un espectacle digne, als preus més econòmics de la ciutat, sovint més econòmics que els d'una sala de cinema.

Però si l'espectador rep un tracte adequat, hem procurat també que el rebin les companyies. En altres paraules, el Centre Dramàtic de la Generalitat vol que en cada moment es respecti la feina del professional, que l'actor pugui dur a terme el seu treball d'una manera digna i sense incerteses. Només la finalitat no lucrativa del Centre Dramàtic ha fet possible d'establir unes condicions que fins ara cap altre local de Catalunya no ha pogut proposar. Així, la forma de contractació dels espectacles s'efectua o bé a tant per cent, o bé pagant a la companyia una quantitat fixa. El tant per cent, quan aquest és el cas, s'estableix donant a la companyia el 70% i el 30% per al Centre Dramàtic, i, a més, aquest es fa càrrec de la publicitat. Les condicions normals, a l'empresa privada, són del 50% per a cada una de les parts i la publicitat es paga a mitges.

Pel que fa als contractes amb una quantitat fixa per a la companyia, cal assenyalar que la xifra setmanal de 650.000 pessetes per sis representacions, acordada per al grup «Dagoll-Dagom», cal que sigui considerada una subvenció, i que mai l'empresa privada no hauria pogut oferir unes condicions semblants; però només així el grup podrà amortitzar el seu muntatge i fer front al seu futur immediat. Aquesta línia d'actuació ha estat només iniciada i caldrà anar-la adequant a les circumstàncies de cada moment.

Tanmateix, la resposta del públic ha estat fins ara notablement positiva. La recuperació del teatre Romea no ha estat només física, sinó sobretot cultural, i popular també. Per a posar només un exemple de la desassistència en què havia caigut la història del local del carrer de l'Hospital, direm que el darrer dimarts de gestió privada —el dimarts és considerat el dia en què menys espectadors acuden als teatres— té una recaptació de set-centes pessetes; ara, treballant a preus més barats, la darrera recaptació d'aquest dia de la setmana ha importat 36.200 pessetes a la tarda —l'empresa privada no feia representació els dimarts a la tarda— i 85.200 a la nit; la diferència que dona la resposta del públic resulta, doncs, prou eloqüent. Iniciada només la gestió del Centre Dramàtic de la Generalitat, pensem doncs que l'enfocament és correcte: oferir uns espectacles dignes a preus barats; mantenir a més una gamma ben variada de descomptes, i assegurar a les companyies unes bones condicions de treball. Pensem que així, i només així, pot tenir sentit una gestió pública en el camp del teatre, tot incidint en una àrea cultural tan sovint desprotegida.

La creació d'un Centre Dramàtic de la Generalitat tindria poc sentit si quedés reduïda a posar en marxa un

sol local, encara que aquest sigui un local de la importància del teatre Romea. En realitat, l'obertura del Romea ha de veure's com un primer pas per a establir una xarxa de locals que permeti coordinar una política teatral coherent per a totes les nostres comarques.

A través de les propostes realitzades per la Comissió Assessora de Teatre, estem elaborant un projecte a fi de subvencionar, amb les possibilitats del Pressupost tot just ara aprovat, una sèrie de companyies i d'espectacles que així podran recórrer tot Catalunya. Ens hem posat en contacte amb les persones o institucions que tenen cura d'aquests locals, moltes vegades relacionades amb l'ajuntament de cada municipi, a fi d'arribar a un conveni per a l'inici d'aquesta mútua col·laboració. Si bé les gestions seran dutes a terme d'una manera sistemàtica i planificada, a fi d'abastar totes les comarques, per raons de facilitat hem tingut ja converses amb els patronats i ajuntaments que tenen cura dels principals locals de Tarragona, Girona, l'Hospitalet de Llobregat, Esparreguera, Olot, Manresa. Ben aviat altres poblacions seran contactades: Mataró, Manresa, Berga, Valls, etc. D'altres, on les dificultats de local poden ser més difícils de resoldre, hauran de rebre potser ajuts d'una altra mena. A la vegada, el Centre Dramàtic de la Generalitat ha iniciat l'enregistrament en *videotape* dels espectacles estrenats al Romea, i, a mesura que les disponibilitats de pressupost ho permetin, s'esmerçarà a constituir una videoteca dels principals espectacles representats a Catalunya.

L'edició de programes i monografies sobre temes teatrals és un dels altres objectius que d'una manera immediata té previst el Centre Dramàtic de la Generalitat. La necessitat de disposar a Barcelona d'un local des d'on projectar la política teatral de la Generalitat ens va portar a estudiar diverses possibilitats de locals que hi havia. El teatre Romea, per la seva importància històrica i per la qualitat de les seves instal·lacions, ens va semblar que era un local que oferia unes millors condicions. Vam decidir-ne, doncs, l'arrendament, sense consultar l'afer amb l'ajuntament, la qual cosa no vol pas dir una manca de col·laboració amb aquesta institució, que disposa també dels seus locals (teatre Grec, teatre de la Caritat, Turó Park, Saló del Tinell, Capella de l'antic Hospital de la Santa Creu...); ben al contrari, pensem que l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat hauran de col·laborar estretament per tal de rendibilitzar millor llurs esforços en el terreny de l'espectacle.

Pel que fa a les condicions econòmiques de l'arrendament del Romea, són les mateixes que l'empresa propietària del local mantenia amb l'anterior arrendatari, aplicats els augments que sobre els contractes d'arrendament ha autoritzat la llei i que ja estaven previstos en el conveni de l'arrendatari anterior.

Les obres fetes al Romea no són d'estructura de l'edifici; vam creure que caldria millorar l'aspecte de l'edifici tot traient alguns afegitons recents —contraplacats de fusta i marquesina de l'entrada— i canviant la decoració del vestíbul. Són reformes que, com és normal en aquests casos, van a càrrec de l'arrendatari.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Folch desitja utilitzar la rèplica? (Pausa.) Té la paraula el senyor Folch.

El Sr. FOLCH: Senyor President, senyores i senyors Diputats, veig que s'ha produït, mentre intervenia el Conseller Adjunt a la Presidència, l'aparició, no sé si sobtada, del Conseller de Cultura, i lamento que no hagi arribat abans per contestar una interpellació que anava adreçada concretament a ell mateix.

Jo voldria dir que el Conseller, el senyor Coll i Alentorn, ha contestat només en part algunes de les coses que he formulat, que no ha desmentit el fet que el preu de la butaca era de 400 pessetes, i, per tant, que és superior a la del teatre Lliure i a la del teatre Regina, per posar dos exemples; ens ha dit que era inferior al del teatre Talia, però no és aquest l'exemple més adequat de teatre català que considerem que pugui servir d'exemple per a una política teatral a Catalunya.

En tot cas, el fet dels descomptes a ensenyants, a escolars, això també és una norma que no és exclusiva del Centre Dramàtic de la Generalitat; ho comparteixen també altres institucions, com el mateix teatre Lliure. Celebro algunes de les coses que ens ha anunciat el Conseller, com el pas per a establir xarxes de locals a comarques i les subvencions a companyies per a recórrer Catalunya, però no ha quedat clara la qüestió aquesta que hi havia en la nostra interpellació, segons la qual, i d'acord amb les nostres notícies, el Departament de Cultura ni tan sols havia comunicat la iniciativa a l'Ajuntament de Barcelona, cosa que és sorprenent tenint en compte l'activitat que té l'Ajuntament de Barcelona en el terreny de la política teatral. I això em sembla un mal símptoma com a mostra de les relacions entre la Conselleria de Cultura i els Ajuntaments.

D'altra banda, quant al tema de les reformes als locals, voldria dir que és una mica sorprenent no només el fet aquest que es fan reformes cares en un local que no és propietat de la Generalitat, sinó, a més a més, la forma com s'han dut a terme aquestes reformes. És conegut que el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, a través de la Comissió de Defensa del Patrimoni Arquitectònic, ha fet crítiques pels canvis duts a terme tant al vestíbul com a la façana del teatre Romea, els quals canvis, d'acord amb el Col·legi d'Arquitectes, han modificat la qualitat ambiental d'un edifici històric, reconegut com a tal pel Ministeri de Cultura.

I el Col·legi d'Arquitectes, la Comissió de Defensa del Patrimoni Arquitectònic, ha lamentat que aquesta intervenció tan desafortunada hagi estat duta a terme precisament pel Departament del Govern que té al seu càrrec la protecció del patrimoni cultural de Catalunya.

Només voldria afegir-hi que la nostra interpellació és fruit d'una actitud crítica que no obeeix a una reacció puntual i aïllada, sinó a una concepció diferent del que entenem que és l'actuació de la Conselleria de Cultura i del que entenem que hauria de ser una política teatral avui a Catalunya. I, en funció d'aquesta concepció diferent, el nostre Grup parlamentari ha elaborat ja, i presentarà en un termini molt breu, a aquesta Cambra, una proposició de llei de teatre. Aleshores, amb aquesta proposició de llei de teatre, tindrem ocasió d'exposar com entenem nosaltres el que caldria que fos la política teatral a Catalunya, una política teatral democràtica, descentralitzada, no dirigista, impulsora i estimuladora d'activitats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Un membre del Consell Executiu desitja un torn de rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula, per a fer-lo, l'Honorable senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc vull excusar-me perquè en el moment en què tocava respondre a aquesta pregunta jo no era aquí, però jo em trobava, aquest matí, amb una obligació inel·ludible fora de Barcelona; he calculat no arribar tard, i, de fet, pel que sigui, he arribat tard. Probablement, perquè he tingut un viatge més lent del que esperava i perquè el meu torn ha arribat abans del que jo calculava. En tot cas, el senyor Coll i Alentorn—em sembla, he assistit només a les darreres paraules—, ha contestat d'una manera molt millor de com jo ho hauria fet a la pregunta del senyor Folch —del senyor Folch o dels Diputats del PSUC, en nom dels quals el senyor Folch ha parlat.

Aleshores, jo el que voldria ara és contestar a la rèplica del Diputat senyor Folch. En primer lloc, celebri que el Grup del PSUC tingui una política teatral i que ens l'exposi a través d'un projecte de llei. L'analitzarem i veurem en què consisteix, aquesta política teatral. En tot cas, el que sí que puc afirmar és que el Consell Executiu en té una, i és la que està executant i la que executarà a partir d'ara.

En primer lloc, contestant ja a les crítiques amb què ha replicat, amb què ha fet aquesta rèplica, a les crítiques concretes, voldria dir el següent. Quant al preu de les entrades, he de dir que el preu actual del Romea és més barat que qualsevol dels preus que hi ha hagut en el Romea en els espectacles anteriors. Això es pot comprovar molt fàcilment; nosaltres hem fet una rebaixa notable respecte al que valien les entrades del Romea fins ara. D'altres teatres fan uns altres espectacles o bé més senzills de muntar, i per tant més barats, o bé fan uns espectacles que, perquè el teatre no té tramoia o no té una colla d'elements que encareixen l'espectacle, surten també més barats. És evident que cada espectacle té el seu preu. No es pot fer un preu abstracte, sinó que el preu depèn del cost de l'espectacle que s'hi dona.

Una altra de les coses que jo voldria contestar és que no entenc la pregunta que em fa sobre per què no ens posem en contacte amb l'Ajuntament de Barcelona quant a la política teatral. Tampoc, que jo sàpiga, l'Ajuntament de Barcelona, que és un organisme dins de Catalunya, no ha consultat mai la seva política teatral ni les seves iniciatives teatrals —ni tampoc no té per què fer-ho— a la Generalitat. A mi em sembla que el que és bo d'aquest país és que ajuntaments, que corporacions de tota mena, que entitats locals i que entitats públiques com la Generalitat tinguin una política i que aquesta política es conegui; però que siguin prèviament consultades no és un símptoma de res. A més a més, és evident que amb l'Ajuntament hi ha contactes en política cultural, però no és necessari ni és obligat que en cada punt de la nostra política haguem de consultar ni l'Ajuntament ni ningú. Em sembla que, en tot cas, és fruit dels contactes normals que hi ha entre les corporacions de Catalunya, que el coneixement de les activitats es pot produir, però no hi ha cap obligació, però no hi ha cap norma que marqui una consulta prèvia.

Quant a la qüestió que m'ha plantejat sobre les reformes del Romea, he de dir que la persona que va fer aquell article a «La Vanguardia» es va arrogar una representació que no tenia. Aquesta persona no va fer aquell article en nom —això va ser dit pel mateix Col·legi—, amb l'aval del Col·legi d'Arquitectes; és simplement una opinió personal, molt respectable, però no respon exactament a la voluntat d'una corporació; és una voluntat personal. I d'altra banda, doncs, aquest edifici del Romea, que jo sàpiga, i demanaria al senyor Diputat que m'ho digués, no té la qualificació d'històric pel Ministeri de Cultura. No existeix aquesta declaració, que jo ho sàpiga.

Res més; moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre la localització de nous centres penitenciaris

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la localització de nous centres penitenciaris, presentada pel Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista. Per a presentar-la, té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la presó Model de Barcelona, amb una capacitat teòrica màxima de 800 reclusos, alberga avui 2.500 presos. 2.500 presos, barrejats els preventius i els que compleixen pena, joves amb homes, primaris amb reincidents, delinqüents ocasionals amb habituals. Aquest amuntegament i promiscuitat són un atemptat permanent a la dignitat humana alhora que transforma la institució penitenciària en una escola de delinqüència on els joves aprenen noves tècniques delictives i on s'inicien en el consum de les drogues. En aquestes condicions, la rehabilitació del delinqüent i la seva reinserció en la societat es fan certament quasi impossibles.

Tal com subratllava recentment el Fiscal General de l'Estat, senyor Josep Maria Gil-Albert, la presó Model és un factor negatiu en la lluita contra la delinqüència i constitueix una preocupació de primer ordre per al Govern central. Cal, doncs, trobar-hi un remei urgent. Tothom, d'acord en això i que el seu trasllat sigui al més aviat possible. En abordar el tema del trasllat, entrem de ple en el que podríem denominar la política de localització dels nous centres penitenciaris, que és el quid de la qüestió que ens ocupa i la raó fonamental de la presentació d'aquesta interpellació.

Els criteris que han de presidir i emmarcar aquesta política són, al meu entendre, fonamentalment dos: respectar l'esperit i la lletra de la Llei General Penitenciària i salvaguardar l'equilibri comarcal. De bell antuvi, val a dir que la Llei General Penitenciària és una llei moderna al nivell de les més progressives. Inspiren aquesta Llei el principi de la presumpció de la innocència dels presos preventius i la reeducació i la reinserció social dels sentenciats a penes privatives de llibertat. Amb aquesta finalitat, la Llei dicta que els establiments penitenciaris no hauran d'acollir més enllà de 350 interns cada un, i n'estableix de tres menes: establiments de preventius, establiments de compliments de penes, establiments especials, bo i tenint aquesta consi-

deració els hospitals penitenciaris, els centres psiquiàtrics i els centres de rehabilitació social. Els homes, les dones i els joves hi estaran separats i en centres diferents. En una paraula, aquesta Llei postula la construcció de centres penitenciaris petits, especialitzats i separats.

La salvaguarda de l'equilibri comarcal és l'altre criteri que cal defensar. Imaginem-nos per un moment el que podria ser un gran complex penitenciar situat a qualsevol de les nostres contrades: dos mil o tres mil interns, les visites, 300 funcionaris amb les seves famílies, les forces de seguretat en permanent vigilància, és un impacte susceptible de canviar tot un tipus de vida, de variar la fesomia d'un paisatge, de caracteritzar de nou una comarca. No és per casualitat que diferents municipis han saltat iradament quan han cregut que, en els seus termes, s'hi emplaçaria aquest esperpèntic complex penitenciar. N'és també un exponent, d'aquesta preocupació, la pregunta presentada no fa gaire pel Diputat senyor Pere Parera, de Convergència i Unió, apareguda en el darrer *Butlletí*, sobre la xarxa de presons de Catalunya i la possibilitat que el complex penitenciar anés a Subirats.

Les qüestions que afecten l'harmonia de la nostra vida quotidiana han de ser objecte, per part dels poders públics, del tractament més delicat i curós. Vetllar per l'aplicació d'aquests criteris en el disseny d'una política de localització de centres penitenciaris vol dir optar per una alternativa concreta, la qual cosa ens porta a efectuar una anàlisi de les possibles solucions que fins ara s'han contemplat. Diria que en són fonamentalment tres: una, construir una presó Model més gran en un altre indret. Aquesta opció no respectaria ni l'esperit ni la lletra de la Llei General Penitenciària ni el criteri de la menor incidència comarcal. No és volguda per ningú i, per tant, en principi, la podríem descartar. Una altra seria distribuir els presos d'acord amb les seves característiques classificatòries en mòduls de 350 interns i situar cada mòdul en un indret diferent. Seria l'aplicació conjunta i harmònica dels criteris de la màxima separació i de la menor incidència en la població. A més, l'aplicació d'aquest criteri de dispersió geogràfica facilitaria la negociació amb els municipis afectats, els quals podrien assumir fàcilment un sol mòdul a canvi de contrapartides raonables.

Certament, com queda ben palès, aquesta és una bona alternativa, i crec, sense cap mena de dubte, que és la que ens cal assolir. De fet, ja fou assolida en un pla del Consell Executiu de la Generalitat provisional que va ésser acceptat i assumit pel senyor García Valdés, en aquell temps Director General d'Institucions Penitenciàries. I una tercera alternativa, que, dissortadament, sembla tenir molts números darrerament, consistiria que tots i cadascun dels centres preventius d'homes i joves —de moment es parla de sis, i, a més l'hospital penitenciar— anirien en una mateixa finca, darrera les mateixes muralles. Bé, aquesta solució, amb tots els matisos que es vulgui, és molt semblant a l'opció que tothom diu que no vol; aquella que consistiria que l'actual presó Model fos simplement traslladada de lloc. Suposaria el major impacte en la població i en el paisatge, al mateix temps que la separació dels presos, d'acord amb la seva classificació, seria únicament teòrica. Significaria posar els fonaments d'una gran ciutat penitenciària i generaria en els interns una psicolo-

gia concentracionària. No oblidem que es tracta de presos preventius i que la llei els presumeix la innocència.

L'anàlisi de les alternatives que fins ara s'han remenat i les seves conseqüències en la convivència social i en l'equilibri comarcal fan ben palesa la importància que per a nosaltres té el tema i la imperiosa necessitat que la Generalitat es doti d'una política pròpia sobre localització de centres penitenciaris. Al meu entendre, tenim prou facultats estatutàries per a fer-la, aquesta política. És ben cert que l'Estatut ens atorga escasses competències en matèria de presons, ja que únicament les tenim d'execució de la legislació de l'Estat, però, en contrapartida, les tenim totes i exclusives en ordenació del territori i en urbanisme i ja traspassades majoritàriament. És fent ús d'aquestes competències que podem dir, hem de dir, la darrera paraula; i l'hem de dir per moltes raons, perquè aquí, en aquest Parlament, tots els Grups s'han manifestat amb una gran vocació i preocupació comarcalista; aquesta voluntat ha de traduir-se en fets concrets. Una ciutat penitenciària és una agressió a qualsevol comarca on la ubiquem; un sol mòdul pot reportar fins i tot avantatges. I, també, hem de dir la darrera paraula perquè la voluntat de construcció d'una societat més justa i progressiva es defineix, sobretot, per la cura amb què s'aborden les qüestions que afecten la qualitat de la vida i la convivència social. I subratllar també la greu responsabilitat que adquirim, si no fem tot el que podem en aquesta matèria, perquè la política d'ara configurarà el sistema d'institucions penitenciàries del segle XXI. Ho avalen la inversió prevista de 5.000 a 7.000 milions de pessetes i les mateixes paraules del senyor Galavís, Director General d'Institucions Penitenciàries, quan, amb motiu de la seva visita a Barcelona, va assenyalar que «la nueva prisión estará proyectada para el siglo XXI».

Remarco aquesta necessitat de política pròpia en el tema de presons perquè la que ha menat fins ara el Consell Executiu, a judici del Diputat que els parla, és poc clara i, sobretot, massa passiva. Certament que, amb motiu del debat del proppassat mes de setembre sobre l'orientació general política del Consell Executiu, el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, va dir en aquest Parlament, després de subratllar la gran importància del tema de les presons, que recollia la idea del Consell Executiu de la Generalitat provisional i que estava en contra de fer una gran presó fora de Barcelona, i sí a favor que es fes una sèrie de presons especialitzades, petites i localitzades en indrets diversos. Però solament quatre mesos més tard, l'Honorable Conseller de Justícia, senyor de Gispert, ens comunicà, en una sessió informativa de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que, a causa d'un canvi d'orientació en la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, es construirien sis mòduls per a preventius i un hospital penitenciar, tots ells en una mateixa finca, possiblement —va dir—, en el terme municipal de Polinyà.

Posteriorment, els primers dies d'abril d'enguany, el senyor Galavís, actual Director General d'Institucions Penitenciàries, visita Barcelona, fa declaracions a la premsa i ens manifesta que la solució que el seu Departament preveu consisteix en la construcció d'un nou establiment per a una capacitat de 3.000 reclusos distribuïts en mòduls de 350. Però tots els mòduls, per raó de funcionalitat, en la

mateixa finca. I, mentrestant, el Consell Executiu no hi diu res. Per tot això i perquè el Consell Executiu defineixi davant aquesta Cambra quina és la seva política concreta sobre presons, li formulo les preguntes següents, totes elles articulades i congrüents amb la motivació de la interpellació.

Quins són els criteris actuals que presideixen la política del Consell Executiu sobre centres penitenciaris?

Sembla ser que la política del Consell Executiu sobre la localització de les noves presons ha sofert canvis molt substancials en el transcurs dels darrers cinc mesos; si això és així, quines són les raons fonamentals d'aquests canvis?

Atès que el Consell Executiu estava d'acord amb el pla proposat per la Generalitat provisional i assumit per la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, quines mesures va prendre aquest Consell Executiu per dur-lo a terme amb la major urgència? I, quina defensa n'ha fet davant l'Administració central de l'Estat?

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a respondre l'Honorable Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la interpellació que formula el Diputat del Grup Socialista, senyor Joan Oliart, se ceneix concretament a tres preguntes, que tractaré de contestar amb la major brevetat possible i que poden sintetitzar-se així: criteris actuals que presideixen la política del Consell Executiu sobre centres penitenciaris. Segona: sembla que aquesta política ha sofert un canvi substancial en el transcurs dels darrers cinc mesos; si és així, quines són les seves raons? Tercera: atès que el Consell Executiu estava d'acord amb el pla proposat per la Generalitat provisional i assumit per la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, quines mesures va prendre el Consell per a dur-lo a terme amb la major urgència? I, quina defensa n'ha fet davant de l'Administració central de l'Estat?

Abans d'entrar en la resposta concreta de les tres preguntes que acabo de recordar, cal reflexionar uns instants sobre la problemàtica jurídica de les presons. *(Pausa.)* Quines són les nostres facultats de cara al traspàs, a Catalunya, de les institucions penitenciàries? Les assenyala l'article 11 de l'Estatut, punt primer, que diu així: «correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en les matèries següents: Penitenciària.» L'austeritat del precepte —execució de la llei en matèria penitenciària— ve ampliada per l'article 25 del mateix Estatut, en què es diu que en el cas de les matèries assenyalades en l'article 11, abans esmentat, «llur exercici s'haurà de sotmetre a les normes reglamentàries que l'Estat dicti en el desenvolupament de la seva legislació».

Què vol dir, al meu entendre, tot això que acabo de dir? Doncs vol dir que en el ram de les institucions penitenciàries l'Estat continua essent el titular de domini, i nosaltres, la comunitat autònoma, en serem l'administrador. No s'han delimitat encara quines són les funcions que corresponen a Catalunya en aquest ram per la senzilla raó que no s'ha realitzat encara ni un sol traspàs en matèria

penitenciària, ço que vol dir que el tema no ha passat encara per la Comissió Mixta paritària Estat-Generalitat, que, d'acord amb la Disposició Transitòria Tercera de l'Estatut, és la cridada per llei a delimitar i precisar competències i fixar els drets i els deures dels serveis que es traspassin.

Davant d'aquesta situació, el Consell Executiu i, per delegació seva, el Departament de Justícia, ha tractat des de l'inici de la seva actuació, d'establir amb la Direcció General d'Institucions Penitenciàries el que podríem dir-ne una entesa cordial. És a dir, l'estil d'una Comissió Mixta paritària de caràcter informal que, per ara, funciona d'una manera força acceptable. Dit això —com a antecedent obligat—, passo a contestar les preguntes formulades, de la manera més concreta possible.

Primera: quina és la nostra política? Doncs bé, la nostra política és seguir, en línies generals, la ja exposada pel Molt Honorable President de la Generalitat en el debat al·ludit pel senyor Diputat interpellant. És a dir, fugir de la construcció d'una gran presó fora de Barcelona, d'una presó mastodòntica, que ho abracés tot, i seguir la idea de fer presons especialitzades, petites i localitzades en indrets diversos. En la sessió informativa de la Comissió de Justícia, vaig exposar el que en aquell moment s'estava estudiant per una i altra part. Era un moment d'exposar l'emergència d'aquell instant, el que s'estava debatent. Però el que ha passat és que, respecte al que es diu en la interpellació, «contradiccions aparents», aquestes no tenen altra base que una referència de premsa respecte a una suposat viatge i a un oferiment d'alternativa, viatge que mai no fou projectat ni realitzat, i alternativa que tampoc, naturalment, no va existir ni va ser oferta. La nostra política, doncs, a coordinar amb la de l'Administració central, es fixa en el trasllat de la presó Model, que ja fa temps que no pot seguir. Avui, ahir millor dit, eren 2.300 els interns entre preventius i penats que vivien, que viuen a la Model. El mapa penitenciari de Catalunya quedaria integrat per les presons preventives a cada cap de les actuals províncies, llevat de Barcelona, els preventius de la qual se situaran prop de la dita ciutat en localitzacions que en aquests moments encara estan pendents de determinació. Es mantindria el centre barcelonès de la Trinitat i es serva la idea de presons petites especialitzades prop de la ciutat de Barcelona. Fer un centre per als joves, i de reeducació i compliment de condemna a situar, probablement —és el que es pot dir en aquests moments—, en els llimars amb l'actual província de Tarragona. Altres centres similars de compliment de condemna als menors, a Lleida, per als menors, de 21 a 25 anys, la presó del qual està per acabar-se. Un altre centre a Girona; i l'hospital penitenciari per a totes les presons de Catalunya. Entorn de l'hospital penitenciari projectat, més que a la construcció d'un veritable hospital general, ens inclinem, en aquests moments, tots plegats, per la construcció d'una gran infermeria o centre mèdic assistencial, del qual els interns o presos afectats passarien a l'hospital contractat, d'acord amb l'especialització necessària, i després retornarien a la infermeria per a la convalescència.

Segon: com ja he dit abans, no hi hauria canvis substancials, salvant allò que hi puguin imposar les circumstàncies concurrents, la màxima eficàcia en el servei i

el millor tractament social del pres, que sempre per nosaltres fruità d'una màxima preferència.

Tercer, tercera pregunta: des dels darrers dies del passat mes de juliol fins ara, s'ha fet tot el que es podia fer; en la primera entrevista tinguda amb el Ministre de Justícia, llavors el senyor Iñigo Cavero, i el seu Director General d'Institucions Penitenciàries, senyor Galavís, decidírem seguir les actuacions iniciades per la Generalitat provisional, i convinguérem que el més urgent era l'oferiment de finques idònies per la Generalitat, a l'objecte de fer-hi les obres penitenciàries ideades. La crisi ministerial provocà un petit atur en les gestions i negociacions, sempre en marxa. Afortunadament, el nou Ministre, senyor Fernández Ordóñez, mantingué el mateix Director General, i amb ell es pogué continuar el camí emprès, centrat, com he dit abans, en la recerca de finques, com a cosa d'immediata i urgent necessitat. Els serveis tècnics de la Generalitat han trepitjat, planificat i estudiat unes dotzenes de finques, n'han fet la selecció, que fou passada al Ministeri, i aquesta mateixa setmana l'inspector d'Institucions Penitenciàries, acompanyat de dos arquitectes del Ministeri, s'ha reunit amb el Director General de Justícia nostre i els tècnics de la Generalitat, i han recorregut diverses finques; anit, a darrera hora, s'acomiadaven, deixant un esborrany d'informe tècnic, per a resoldre i decidir, al més aviat possible, la ubicació d'aquestes presons o centres penitenciaris.

I això és tot el que puc dir en resposta a la interpellació feta al Consell Executiu, en nom i representació del qual actuo.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Oliart té la paraula en torn de rèplica.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, agrair al senyor Conseller de Justícia la seva contesta. Ha dit que la contradicció a la pregunta que feia era només contradicció aparent, perquè es parlava d'un viatge anunciat només a la premsa; la contradicció que jo dic és precisament en els fets, i en els fets que s'han produït en aquest Parlament. El mes de setembre, amb motiu del debat polític, el senyor Jordi Pujol, l'Honorable President de la Generalitat, va dir que les presons havien de ser petites, separades, i en indrets diversos. El senyor Conseller de Justícia, en la sessió de la Comissió de Justícia que va tenir lloc el mes de febrer, va dir que els sis mòduls i l'hospital penitenciar anirien a la mateixa finca. Aquí hi ha una contradicció aparent que crec que el senyor Conseller no ens ha aclarit. Perquè el problema jo crec que és precisament aquí: si tots els centres de preventius aniran a una mateixa localització, a una mateixa finca, darrera les mateixes muralles, o aniran dispersos, cada un d'aquests centres de 350 reclusos. Aquest crec que és el problema principal; per això, jo crec que la millor solució que podem oferir a la societat catalana és anunciar que el meu Grup, el Grup Socialista, presentarà una moció que girarà a l'entorn de dos punts cabdals: primer, que en ús de les facultats estatutàries que ens atorguen les competències exclusives en l'ordenació territorial i urbanisme, i els traspessos ja obtinguts en aquestes matèries,

instar el Consell Executiu a procurar que la política de localització de nous centres penitenciaris sigui fidel al principi de la dispersió geogràfica; i segon, sobretot, que abans de decidir-ne l'emplaçament, el Consell Executiu ho comuniqui i negociï amb el municipi o municipis afectats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Justícia.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Dues paraules, tan sols, per dir que aquestes aparents contradiccions, quan una negociació es produeix en el transcurs d'un any, i en cada intervenció es reflecteix l'estat de les negociacions en aquell moment, és evident que els fets canvien; tota negociació, tota transacció passa per diverses situacions de fet i no és estrany que aparentment sembli que hi ha una contradicció, quan el que hi ha és un acord o les premisses prèvies a un acord sobre el tema de les presons, perquè el tema de les presons és un tema conflictiu, el tema de les presons és un tema a estudiar ben a fons, i a seguir un bon tros l'experiència de totes les presons que hi ha i funcionen.

Quant a aquesta proposició de llei que pensa presentar el Grup Socialista, l'espero amb goig per estudiar-la i fer-la nostra, en tot el que sigui possible. Vull dir tan sols que el fet que ens avisa o ens comunica que se centrarà en això, en comunicar als ajuntaments, és evidentment impossible de fer..., pensar en construir una presó en un municipi sense parlar amb el mateix ajuntament, que és qui ens ha de donar, qui ha d'estendre els corresponents permisos de construcció.

I anunciar a la Cambra dues coses: una, que la Conselleria de Justícia està en relació, en coordinació plena amb la Comissió de Drets Humans, la qual m'ha convidat a mi, personalment, a assistir a una reunió de treball, per parlar a fons d'aquest tema de presons, invitació que vaig acceptar amb goig i que si s'ha demorat uns dies és precisament, com he dit abans, perquè anit s'acomiadaven els tècnics del Ministeri. No conec encara, no tinc en el meu poder l'informe que s'està elaborant sobre les condicions logístiques, tècniques de cada una de les finques; quan tingui això es podrà tenir aquesta sessió de treball anunciada i a la qual he estat convocat.

I res més, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats. La sessió continuarà demà al matí a dos quarts de dotze. Demà haurem d'examinar la interpellació del Diputat senyor Pere Ayguadé i les preguntes amb resposta oral. Aquestes preguntes, segons la relació en poder dels senyors Diputats, són les del senyor Joan Ganyet, del Diputat senyor Francesc Padullés, i del Diputat senyor Pere Parera. Recordo també als Grups parlamentaris que el nomenament relatiu al darrer punt de l'ordre del dia necessita l'acord de les tres cinquenes parts dels Diputats, cosa que fa necessària una presència en el Saló de Sessions una mica més nombrosa que en aquest moment.

Se suspèn la sessió.

(Són les set i vuit minuts del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

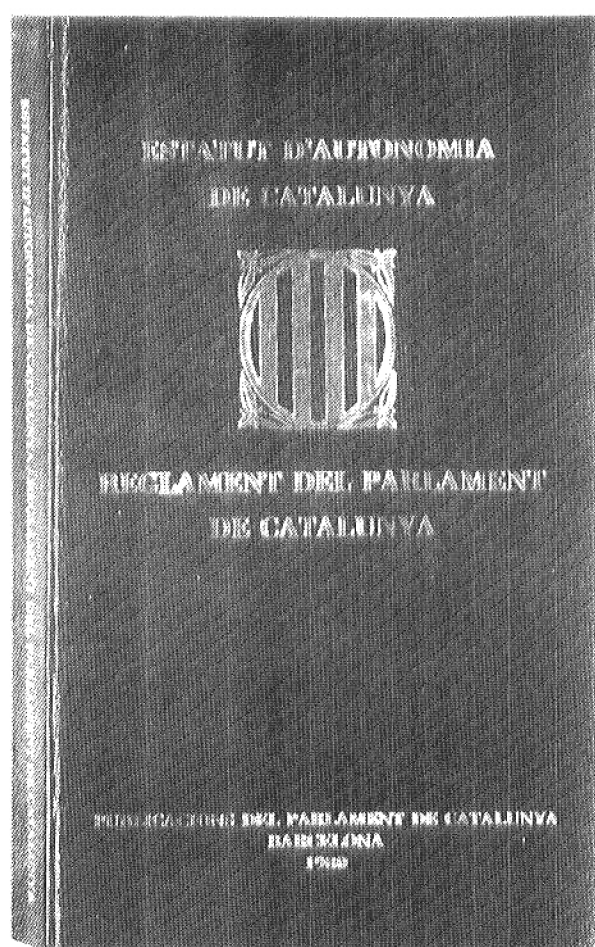
fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3. Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80